

Előszó

A *Ludovikás életutak* címet viselő könyvsorozat – amelynek immár második kötetét tarthatja kezében az olvasó – a Ludovika Akadémia hagyományainak fenntartásához és azok minél szélesebb körben való megismertetéséhez kíván hozzájárulni. Mivel a hagyományápolás nem lehetséges a hagyományok tudományos eszközökkel történő feltárása nélkül, a Nemzeti Közzolgálati Egyetem elkötelezett a szükséges történettudományi kutatások támogatása és a kutatások eredményeinek közzététele iránt. Jelen kötet is ennek tanúbizonysága.

A kötetben olvasható, a magyar történelem 250 évét átfogó életrajzokban változatos pályaképek bontakoznak ki. Ezek többsége természetesen katonai karriereket mutat, olyan személyek ismerhetők meg, akik a legmagasabbra jutottak, akikből honvédelmi miniszterek, főparancsnokok, vezérkari főnökök vagy hadseregparancsnokok lettek. Helyet kaptak azonban a kötetben olyan egykori ludovikások is, akik önként vagy történelmi kataklizmák következtében elhagyták, elhagyni kényszerültek a katonai pályát, de a polgári életben is megfelelték a legkülönbözőbb kihívásoknak, olykor civil hivatásukban maradandót alkotva.

A Ludovika Akadémia oktatási intézmény volt, ezért az összképből nem hiányozhatnak a tanáregyéniségek, akadémiaparancsnokok sem. Közülük többen a hadtudomány területén kimagasló eredményeket értek el. Utóbbi tényről azért sem szabad megfeledkezni, mert a Ludovika Akadémia 1872 és 1944 között nemcsak a honvédtisztképzés otthona volt, hanem a hadtudomány műhelye is. A kötetbe ezért két olyan személy életrajza is bekerült, akiket – hadtörténeti munkásságuk alapján – a Magyar Tudományos Akadémia a tagjaivá választott.

A honvédtiszt utánpótlás felkészítésében és nevelésében feladatot vállalt ludovikás tanári életutak élesen megvilágítják, hogy milyen magas szintű oktatómunka folyt a Ludovikán. Nem lenne teljes a ludovikás hagyományok áttekintése azon személyiségek nélkül, akik a Ludovika Akadémia kinevezett vezetőjeként a 19. század első felében megkísérelték a nemzeti katonatisztképző intézmény megszervezését. Nem rajtuk, hanem a nehéz politikai körülményeken múlt, hogy a tisztképzés megindítása akkor nem sikerült.

A kötetben olvasható ludovikás életutak meggyőzően bizonyítják, hogy az *alma mater*-ben útravalóként kapott elméleti nyitottság, gyakorlatiasság és nem utolsósorban az olyan ludovikás értékek, mint a bajtársiasság, a továbbfejlődésre törekvés, a pontosság, a nagy munkabírási, a fegyelmhezesség és az alkalmazkodókészség az akadémikusokat magas szintű szaktudással rendelkező, vezetésre

képes, elhivatott honvédtisztekké nevelték, akik akkor is megállták a helyüket, amikor a történelmi-politikai fordulatok véget vetettek katonai pályájuknak, olykor távolra sodorva őket hazájuktól.

*Kovács László
tudományos rektorhelyettes
Nemzeti Közszolgálati Egyetem*